

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Binnen de stad, 2 fr. per jaar.
 Buiten de stad, 2 1/2 fr.
 Een blad afzonderlijk 15 centimes.
 De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigingen 25 centimes per drukregel.
 Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of midden in het blad: 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
 De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en zaterdags.
 Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 11 NOVEMBER

Aan de lezers van den POSTRIJDER.

De ongemeene bijval van den Postrijder, en het aangroeiend getal zijner aankondigingen, maken ons een plicht nieuwe offeringen te doen om de welwillendheid van het publiek te beantwoorden.

Te rekenen van nieuwjaar aanstaande zal de jaarlijkse abonneemtsprijs bepaald worden als volgt:

Driemaal per week . . . 6 frs.
Tweemaal per week . . . 4 frs.
Zaterdag alleen . . . 3 frs.

Deze prijsvermindering zal alleenlijk toegestaan worden aan de personen die hun abonnement vooraf betalen.

De personen die van heden een abonnement aan den Postrijder nemen en vooraf betalen, voor het jaar 1883, zullen het blad gratis ontvangen tot aanstaande nieuwjaar.

De Postrijder is het grootste blad van Limburg. Onze maatregelen zijn genomen om hetzelfde voor het vervolg onder alle opzichten nog verdienstlijker en voor den lezer aantrekkelijker te maken.

De scholen in Pruisen.

De minister van eeredienst in Pruisen, M. Von Gossler, heeft aan den gemeenteraad van Crefeld bevelen de onzijdige scholen af te schaffen en dezelve te rekenen van Paschen aanstaande te vervangen door confessionnele scholen, dat is te zeggen, scholen met God.

Het pruisische Staatsbestuur moet dus reeds ondervonden hebben welke bittere vruchten de scholen zonder God voortbrengen, dan dat het zich in de noodzakelijkheid bevindt ze af te schaffen. Gelukkig land welk bestuurders aan zijn hoofd heeft die karakter genoeg bezitten om humane misstappen openlijk te bekennen en het kwaad dat zij hierdoor stichtten te herstellen.

Dit is een groot voorbeeld aan de wereld gegeven.

Zullen onze liberale ministers, zij die zoo dikwijls natriepen dat Pruisen ons voorbeelden gaf die hier dienden nageleefd te worden, nu dit voorbeeld volgen.

Wij gelooven het niet. Indien het voorbeelden van vervolging en kwelling tegen Kerk en Priesters waren, ja, dan, maar nu heden niet... 't Zijn de fransche radikalen, die zij heden hevernaemen, dezen vervolgen immers nu de Religie... Wat meer is, onze liberale ministers zijn te kleingestig, te verwaand en te dom om hunne dwaling te herkennen; zij zullen in hunnen blinden haat vollen oorlog tegen de Kerk en Geestelijkheid blijven volhouden tot dat zij België naar de diepste afgronden der zedeloosheid en ongehoorzaamheid zullen hebben gevoerd... of wel, zij, onder den vermalendenden vloek des volks zullen verdwijnen!

Brussel, 9 november 1882.

Mijnheer de Postrijder,

Wij leven waerachtig in eenen schoonen tijd! Als dat zoo moet voortgaan, dan weet ik niet of de Belgen van vandaag niet weldra zullen betrouwen hetgeen men eertijds noemde de dwingelandij van

IK HEB DORST

(1^e VERVOLG.)

— 0 — (— 0 —)

II.

— Ik kan niet van verbazing terugkomen, u, mijn waarde Ernest, mijn goede kameraad van Saint Cyr, onder dat gewaad weder te vinden! Ik had in zoo lang geen tijding van u ontvangen; ik had ten minste gedacht, dat ge groot-majoor waart, en zie, ge zijt priester!

De erw. heer de Mael glimachte, terwijl hij de hand van zijnen vriend Bricout drukte, en zeide:

— God gebruikt alle middelen om ons tot zich te trekken! Toen ik nog jong was, gevoelde ik in mij een sterke neiging voor den krijgsveld; ik was naar Saint-Cyr gegaan, ten spijt mijner goede moeder, ik had de hinderpalen overwonnen, die mij de dorre studien veroorzaakten, en ik geloofde het toppunt van geluk bereikt te hebben, toen ik de school met de epauletten van tweede luitenant verliet. Ik werd naar Afrika gezonden; de oorlog boezemde mij eerst een zekere geestdrift in; langzamerhand kreeg ik er een tegenzin van; ik zag slechts de ééne zijde van den roem, ik verlangde naar iets hoogers. Een verhaal dat ik eens bij toeval hoorde, bepaalde mijne dwalende gedachten.

— Wat was dat voor een verhaal?

Willem van Oranje. Was er over dertig jaren iemand gekomen die voorzegd had hetgeen vandaag gebeurt, dan zeker zou er geen mensch geweest zijn die geloof had gehecht aan de voorspellingen van dien ongeluksprophet.

Indien het ongelooft en de kerkvervolging zich op eenen keer in de gouvernementen-kringen verdoonden dan zou elk een verbaasd en verschrikt achtermit denken. Doch die gedaanteverandering gebeurt niet op een maal. Men begint aan het volk den eerbied voor den pastoor te ontnemen, men leert aan het kind den priester te verachten, hem langs straten en wegen te bespotten en zijn gezag te ontkenen. Dat is de eerste stap. Allengskens en van dag tot dag gaat men een pas verder en zoo komt men ten laatste aan een bloedige vervolging.

Deze werking eener revolutionnaire partij doet zich in alle klassen der samenleving gevoelen. Ziedaar een brave en eenvoudige burger die altijd stipt zijne godsdienstige plichten vervuld heeft. Op eenen ongelukkigen dag is hij begonnen de liberale gazetten te lezen. Met alle dagen die razende uitvallen tegen de geestelijkheid te lezen is hij eigen geworden met de liberale overredenheden. Hij gewent zich allengskens aan de grofste taal en die man die vroeger niet zou verdragen hebben dat men in zijne tegenwoordigheid den priester beledigde, is vandaag de eerste om tegen de geestelijken uit te vallen.

Er gebeuren op onze dagen dingen die in vroegere tijden den afschrik aan het gansche land zouden ingeboezemd hebben. De ongerechtigheid heerscht in de gouvernementen-kringen en de lagere klassen; zijn reeds zoover bedorven dat de onrechtvaardigheid der goedgekeurd en toegejuicht wordt.

Had men over dertig jaren in België willen gelooven dat eens in ons land van christelijk geloof de roomsche priester als een misdadiger zou vervolgd worden, dat men hem zijne magere jaarwedge zou ontnemen, dat men hem van het oogeblik dat hij vreemdeling is, buiten het land zou zetten zonder dat men hem een ander misdrijf kunne verwijten dan dat hij zijnen geestelijken plicht niet eer en ijver volbracht heeft?

Zoo diep zijn wij reeds gevallen dat de vervolging geene verwondering meer baart: Louise Michel, de petroleuse, kan vrij te Brussel en te Gent hare ongerijmde leerstelsels gaan vertellen, maar de vreedzame priester die zijn leven toewijdt aan het heil der zielen, die wordt als de vijand van het volk mishandeld!

Het is niet genoeg dien toestand te betreuren. Elke die de onrechtvaardigheid van deze handelwijze begrijpt moet zijn geweten eens raadplegen en zich vragen of hij wel gedaan heeft wat hij moest doen om die baldadigheden te beletten. Is M. Bara of M. Rolin of M. Frère-Orban alleen verantwoordelijk voor het kwaad dat er gebeurt? Is de kiezer niet de eerste oorzaak van het kwaad? Indien er geene kiezers waren om goedwillig eene meerderheid te geven aan de geuzen candidaten, dan zouden er geene ministers komen die kerk en godsdienst zouden vervolgen.

De kiezer ongelukkiglijk begrijpt niet altijd de verhevenheid van zijne zending. Hij stemt voor eenen geus zonder te weten dat hij medewerkt aan de vergenzing van het land en aan de snood kerkvervolging. De geringste gemeentekiezer heeft onder dit opzicht haar belang. Waarom? Dat is gemakkelijk te verstaan.

Wanneer er links of rechts een geus gekozen wordt, dan zegt de minister: « ziegt gij wel, de kiezers van die stad keuren mijne handelwijze goed, anders zouden zij wel den katholieken kandidaat gekozen hebben. »

— Eene eenvoudige en verhevene zaak. Eenige soldaten waren in handen van een luitenant des Emirs gevallen; men liet hun den keus tusschen den tulband, dat is te zeggen tusschen de afvaligheid des geloofs en den dood. De arme, eenvoudige soldaten aarzelden niet; zij sterven allen als martelaren van dat geloof, dat zij met de moeder-milk hadden ingezogen. Zij stierven, misschien onbekend met den roem, waarmede zij zich voor God en de menschen bedekten, en plukten zonder het te weten de roemrijkte der zegenpalmen. Men verhaalde dat op het bivak, en het maakte een grooten indruk op mij.

— Ik zeide tot mij zelve, hervatte de erw. heer de Mael dat het beter was een geloof te verkondigen of te prediken, dat zulke wonderen op de zielen teweeg brengt, dan mijn leven door te brengen met van epauletten en van eerekransen te drommen. Eene onoverwinnelijke zucht trok mij tot den priesterlijken staat en op dezelfde dag, waarop ik kapitein werd, vroeg ik mijn ontslag. Gelukkig was het vrede! Ik keerde naar Frankrijk terug, ging naar het Seminarie, ontving vervolgens de II. Wijding, en mijne oversten hebben mij hier geplaatst.

— Wat doet gij in deze kleine stad?

— Ik ben almoezenier in het militaire hospitaal; ik leef nog met onze goede soldaten.

— En zijt gij gelukkig, mijn waarde vriend?

— Niets ontbreekt mij, dan dat ik wenschte den goeden God nog meer te kunnen dienen, dan ik doe.

Zij gingen voort met spreken, terwijl zij door een vierhoekige laan lude boomen wandelden, die de plaats van het hospitaal afsloot.

De erw. heer de Mael was weinig veranderd; nog altijd zwak en bleek, scheen zijn lichaam slechts het noodzakelijke omhulsel zijner ziel; maar zijn zacht gelaat ontleende aan de godsdienst een verheven karakter van onschuld en ernst. Hij

En daarna begint minister Bara met minister Rolin en minister Olin alweer op pastoor en kerk te darschen en de onnoozele kiezer betreurt de vervolging der lagere gestelijken, zonder zich eens te zeggen dat hij zelf daarvan de eerste oorzaak is geweest.

Hoe lang zal dat nog duren? Tot dat de oogen van alle kortzichtigten zullen opengaan. Laat ons hopen voor de eer en het geluk van ons dierbaar vaderland dat het niet lang meer zal aanloopen.

De weigevende zitting zal dinsdag 14 dezer maand geopend worden. Er zal geene troonrede zijn. In de liberale kringen der hoofdstad zullen men reeds dat gedurende den aanstaanden zitting de strijd tegen de geestelijkheid met eene nieuwe drift zal hernomen worden.

Menige menschen kunnen de hardnekkigheid van het ministerie niet begrijpen in zijnen oorlog tegen eenige zwakke priesters. Men moet zich hierin niet vergrissen. Onze ministers zijn niet zoo dom van te meenen dat zij in hunne worsteling tegen de kerk de overwinning zullen behalen. Groetere mannen dan zij hebben zich de tanden geloken tegen de rots van Petrus die zij wilden doorknagen. De strijd waarvan wij heden de getuigen zijn, zal ongetwijfeld ten voordeele der kerk uitvallen, en het heil hawij zal geen anderen uitslag hebben dan eens te meer de onmacht der goddeloze geuzerij te bewijzen.

Waarom zal men zeggen, gaat men dan tegen de kerk strijden? Dat is heel eenvoudig.

Er zitten in de Kamer een tiental roode radikalen die aan de ministers de wet voorschrijven. Het ministerie heeft zoover voor die tien mannen dat het niet den kleinsten stap durft wagen zonder hen te raadplegen. Die tien roode mutsen zouden willen alle traktementen van bisschoppen, pastoors en kapelaans afschaffen, de subsidies aan kerken weigeren, de kloosters uitroeien. Wij zijn nog niet ver genoeg gekomen om dat roode programma te zien verwezenlijken.

Maar in afwachting dat het liberaal progress ons zoo verbrengt, zoekt het ministerie zijne roode aanhangers te bevredigen met hunne kapelaans te verlaten te geven, juist gelijk men aan eenen hongrijnen hond eenen knook te knagen werpt in afwachting dat hij voor goed zijn voedsel krijgt.

De zaak der vreemde geestelijkheid zal ongetwijfeld in den aanstaanden zitting tot hevige discussies aanleiding geven. De rechten der geestelijken zullen niet moed en krachtigheid door de katholieke redenaars verdedigd worden, maar de hatelijke en wraakroepende maatregel zal niettemin door de slaafsche meerderheid gestemd worden en de zegesvierende geuzerij zal er wel in gelukken de goedkeuring van Leopold II te bekomen.

Of nu de roode radikalen der Kamer daarna bevreemd zullen zijn dat is eene andere kwestie.

Men zegt dat citoyen Arnould, de volhooide socialist die vertegenwoordiger van Brussel gekozen is, een voorstel zal doen om het algemeen stemrecht in te voeren of ten minste om het recht van stemmen aanzienlijk uit te breiden.

Daarvan willen onze ministers niet hooren en om den storm af te wenden zullen zij als naar gewoonte tegen pastoor en katholiek uitvallen.

Het ministerie zal gedurende dezen zitting nog andere moeilijkheden tegen komen. Er is geen geld meer in de kas. De schoolstrijd heeft alles verlost. Wat gedaan? De grondbelasting is reeds zeer hoog; men kan er moeilijk nog meer van vragen. Thans gaat men zich tot de mobilitaire waarden wenden, men gaat de coupons der obligatiën belasten en hoogere rechten heffen op het gebruik van tabak en van sterke dranken.

sprak vertrouwelijk met zijnen vriend, die bij de mariniers geplaatst was, en na eene afwezigheid van twaalf jaren in Frankrijk terugkeerde, toen hun vertrouwelijk gesprek door eenen soldaat werd onderbroken, die tot den geestelijken zeide:

— Erw. heer! men verwacht u in de gevangenis. Mijnheer de directeur verlangt u te spreken.

— Zijt gij ook almoezenier der gevangenis? vroeg hem zijn vriend.

— Ha! ik vergat... ik bekleed twee posten, die zoo als ge ziet, nog al treurig zijn. Vaarwel! waarde vriend! en tot wederziens!

Hij begaf zich naar de gevangenis. De directeur zeide hem, met een ongerust gelaat:

— Men heeft een soldaat hier heen geleid, die door den krijgsveld ter dood is veroordeeld... Hij zal hier zijn verzoek om genade afwachten, dat waarschijnlijk wel verworpen zal worden. Zoudt gij dien ongelukkige niet eens willen zien, mijnheer de almoezenier?

— Zeer gaarne.

— Gij zult misschien moeite hebben om te gelukken. Hij is veroordeeld, omdat hij in een oogeblik van dronkenschap een onderofficier heeft gelood, en daarenboven was alles tegen hem. Ik geloof dat hij zeer verhard is.

— Dat zal eene overwinning te meer zijn, die wij aan de barmhartigheid van onzen goeden Zaligmaker zullen vragen.

— Het zij zoo.

— En hoe heet die militair?

De directeur zag eenige papieren na, die hij in de hand hield, en zeide:

— Henri Lacorte.

— Henri Lacorte! herhaalde de priester getroffen, ik ken hem.

— O! dan krijg ik moed voor hem. Hebt gij hem bij het regiment gekend?

— Ja, mijnheer! en ik kan u verzekeren, dat ik van dien man een trek van liefdadigheid ken,

Daarmee zal het niet ophouden. Het ministerie gaat de nationale reserve inrichten, hetgeen men kan aanzien als een groote stap naar het stelsel van *Alleman soldaat*. De jongelingen die een goed nummer trekken zullen deel maken van de reserve; deze zal bestaan uit een leger van 50,000 mannen. Zoo dat niemand van den dienst zal vrij zijn, tenzij de jongelingen die een lichaamlijk gebrek hebben. Alle anderen moeten de exercitie gaan leeren. Zij die een slecht nummer getrokken hebben, worden in het effectief leger ingedeeld, de anderen die een goed nummer trekken, gaan de reserve in en moeten elk jaar de manoeuvres gaan doen in het kamp van Beverloo.

Ziedaar een hoekje opgelicht van den sluier waardoor den kerk verborgen ligt, die ons in den aanstaanden zitting der kamer zal worden opgedrukt. Of die kerk van den smaak der vrije Belgen zal zijn, daar valt aan te twijfelen.

JAN VAN BRUSSEL.

Stads- & provincie nieuws

Tijdens onze laatste gemeentekiezingen hebben wij niet nagelaten aan de inwoners van Tongeren te bewijzen hoe onbetamelijk het was, eenen magistraat, den voorzitter der rechtbank, van zijnen zetel te zien afsteden om zich in den strijd der politieke partijen te komen werpen. Een magistraat, zeiden wij, moet het zwaard der gerechtigheid onpartijdig voor alle burgers dragen, zijn kleed mag zich niet bezodden met het slijk der partijen, zijn naam moet slechts uitgesproken worden als die eens bemiddelaar en hij moet zelfs niet van partijdigheid kunnen verdacht worden.

De M. Barthels, tot eene politieke denkwijze behoorde die de onze niet is, dat kunnen wij goed verdragen. Het is den magistraat niet verboden eene politieke opinie te hebben. Maar hetgeen hem door de eenvoudigste regels der welvoegelijkheid verboden wordt, dat is van eene werkzame rol te spelen in den strijd tusschen medeburgers; hetgeen de waardigheid der magistratuur hem vooral niet toekent, dat is van als candidaat op te treden en zijn naam als het vaandel eener partij te doen gelukken.

De voorzitter der rechtbank van Tongeren heeft die eenvoudige grondregels niet begrepen. Hij heeft zich hals over kop in den strijd geworpen zonder de onbetamelijkheid zijner handelwijze te beseffen.

Eene enkele vraag. Is het niet te wenschen dat een burger die moet gekonviseerd worden, een volkomen betrouwen hebbe in de onpartijdigheid der mannen die hem moeten oordeelen? Is het dus ook niet noodzakelijk dat hij die de rechtbank voorziet niet kunne verdacht worden van zich door de partijdriften te laten leiden? Al is de magistraat in zijnen rechterstoel ook onpartijdig, is het niet te vrezen dat hij in de oogen der pleiters niet onpartijdig schijne? En zal men niet altijd, voortzeker ten onrechte, den partijman onder den rechters tabaard gaan zoeken?

Die reden alleen is voldoende om elk lid van een gerechtshof, vooral elken voorzitter, te doen verstaan, dat in de tegenwoordige omstandigheden, wanneer de politieke driften zoo hevig ontstoken en de partijen zoo zeer verdeeld zijn, zijne plaats niet is in eenen gemeenteraad waar al te dikwijls de kleingeestige politieke driften de beslissingen oer meerderheid inblazen.

Zoo denkt de *Journal des Tribunaux* er ook over. Dit verdienstig blad zegt dat er deze week in verscheidene deelen van het land gemeentekiezingen hebben plaats gehad, waarin zekere

die, geloof ik, niet zonder belooning zal blijven.

— Het moge zoo geschieden.

Zij verlieten elkander. De erw. heer de Mael ging een oogenblik in de kapel en wierp zich voor het altaar neder; hij bad in stilte: — Mijn God! verwaardig u te herinneren, hetgeen die ongelukkige eens voor mij gedaan heeft, en in naam van den wreeden dorst, dien Gij eens aan het kruis hebt doorstaan, heb medelijden met deze ziel!

Ik herop mij op uwe goddelijke belofte, dat het glas water met het eeuwige leven zal betaald worden.

Hij verliet de kapel en begaf zich naar de cel, waar Henri opgesloten zat. Een schildwacht bewaakte de deur, en door het getralied deurtje kon hij den ongelukkige opmerken, die met angstgevoel de uren telde, die hem van het laatste scheidde. Hij had een dwangmis aan, en was aan handen en voeten gebond. Hij zat daar onbeweeglijk, met nedergebogen hoofd, met starrenden blik en scheen aan de droevigste overdenkingen ten prooi; maar zoodra hij den slent in het slot hoorde knarsen, hief hij het hoofd op, trachtte zijn gelaat te bedwingen, om aan de toeschouwers van zijnen doodsangst slechts een onbeweeglijk en spottend masker te toonen. De erw. heer de Mael was door medelijden getroffen.

— Ik kom u eens bezoeken, mijn vriend! zeide hij op deelnemenden toon, en ik kom u de hulp mijner bediening aanbieden. Onze II. Goldsdienst heeft zekere troostmiddelen voor het verschrikkelijke oogeblik dat gij genaderd zijt.

— Ik dank u, mijnheer de almoezenier! antwoordde Henri op korten, afgebroken toon; ik dank u voor uwe goede bedoeling, maar ik heb niets nodig; ik zal zonder dat alles weten te sterven. Ik heb een ongeluk gehad, op het oogeblik waarop ik niet wel bij het hoofd was; men strafte mij, dat is rechtvaardig... die de glazen

magistraten als candidaten bemoeid waren. De gemeentekiezingen zegt de *Journal des Tribunaux*, zijn driflige tooneelen, vooral in de kleine steden. Daar heeft men rechterlijke magistraten hunne candidatuur zien stellen en alle slechte voorwaarden aannemen welke hunne partijen hun opleggen.

Die handelwijze van partijdige magistraten wordt naar waarde geschandeld en elk welkend en verstandig man zal daarover hetzelfde gedacht hebben.

Men heeft goed zeggen; de wet verbiedt het niet. Maar men moet niet uit het oog verliezen dat in den tijd toen de gemeentewet gemaakt is, de gemeenteraden geene politieke vergaderingen waren zoals heden.

Wij willen ons voor vandaag daarvoor niet verder uitdrukken. Wij willen enkel nog den wensch uitspreken dat de magistraten die van de gemeenteraden deel maken, eindelijk het nadeel begrijpen dat zij aan het gezag der justitie aandoen en zoo haast mogelijk afzien van eene plaats die onvereenbaar is met de waardigheid der rechters.

Martens en Thonmar.

De rechtbank van Tongeren heeft verleden week kort recht gespeeld met de zaak van Martens van Mendingen, den vader van eenen plechtige aanranding tegen M. den durwarder Quaedvlieg. 's Anderdags van de misdaad was Martens aangehouden, hij werd in het gevangenis van Tongeren opgesloten en eenige dagen later was hij gekonviseerd en veroordeeld.

Het is omtrent drie maanden geleden dat M. Jules Thonmar van Ehen-Emael, de ongelukkige candidaat der tongersche geuzen bij de laatste kiezingen, een gewerschot loste op Willem Bastiaens van Sichen en verscheidene korrels haald in het heeld en in het lijf jong van dien vreedzamen landbouwer, die zonder er eenen voet in te zetten langs eenen jongen bosch van den heer van Ehen-Emael had durven voorbij gaan.

Wij behooven eene eertijde belooning aan wie ons zal kunnen inbrengen welk verschil er is tusschen de misdaad begaan door Martens en die van M. Thonmar. Martens zit achter de grendels maar M. Thonmar paradeert op de liberale associatie van Lunk, en deze week vonden wij zijnen naam tusschen de namen der linkse liberalen die de afschaling vragen van artikel 4 der wet van 1 Juli 1879 op het lager onderwijs.

Het tongersch gezinsblad zou ons wel eens moeten inbrengen, waarom zijn onder candidaat op vrije voeten loopt, terwijl Martens wordt onder gestopt.

Een woordje over de verlichting onzer straten.

In sommige wijkers der stad, op plaatsen waar het hoogst noodzakelijk ware licht te maken, is het gewoonlijk, des avonds, al lang reeds stikdonker als men er de lantaarns aandoet. — Indien onze lampisten hun werk des avonds wat vroeger, des morgens wat later begonnen, zouhet veel beter wezen, want 's morgens juist op den tijd dat honderden menschen zich ter kerke begeven, worden al de lichten nagedoofd en de straten liggen in de diepste duisternis gedompeld. Waarom juist op dat uur en niet een weinig later als de dag opkomt?

St-Nikolaas.

De tentoonstelling der voorwerpen bestemd voor den St-Nikolaas der kinderen die de kosteloze katholieke scholen bijwonen, belooft dit jaar bijzonder merkwaardig te zijn.

Dank aan de liefdadige zellofferingen van eenige jufvrouwen dezer stad, zal er dit jaar iets nieuws plaats hebben, dat zeker in den smaak van het publiek zal vallen. Naar het voorbeeld

breekt, moet ze betalen. Maar het duurt weergaas lang...

— Gij hebt om genade gevraagd?

— Ja, mijn advocaat heeft mij aangeraden het te doen, maar ik verwacht er niets van, niets, en ik wenschte dat het reeds geëindigd ware.

— Als het geëindigd zal zijn, mijn vriend! geloof gij dan, dat alles geëindigd zal wezen?

— Drenkt gij voor den drommel dat ik aan al die dwaasheden van ziel en eeuwigheid geloof hecht? Neen, neen! dood is dood, en gij zult zien, dat Henri Lacorte dat oogeblik niet vreest.

De priester wilde niet meer met hem redetwisten, hij gaf zelf aan het gesprek eene andere wending, en vroeg:

— Kan ik u in niets van dienst zijn; hebt gij geene bloedverwanten, geene familie?

— Ja ik heb eenen arme moeder, die ond word; het geval zal haar treffen. Reeds had zij verdriet, toen ik naar zeventienjarige dienst op nieuw teekende; en dat was ook inderdaad eene dwaasheid; het is de drank, die er de schuld van is, het is de drank, die mij hier gevoerd heeft, want ik zweer het u, mijnheer de almoezenier, ik ben geen slecht mensch; als ik nuchter ben, zou ik geen eend kwaad kunnen doen, maar als ik een weinig te veel gedronken heb, dan is het wat anders, dan duld ik geene tegenspraak. Omdat de onderofficier mij tegensprak, mij kwelde, heb ik dat ongeluk begaan... het zij zoo!

Hij haalde diep adem, en scheen dieper bewegen bij de herinnering zijner misdaad, dan zijn onverschillig en hardvochtig gelaat deed vermoeden. Maar deze droevige herinneringen van zich afschuddende, hernam hij:

— Indien ik over uwe borlogie en eenige andere zaken mag beschikken, zou ik gaarne hebben, dat men die dingen naar mijne moeder zond.

— Dat zal geschieden en gij kunt er op rekenen, dat zij voortaan een vriend meer zal hebben.